

Arrest

nr. 118 467 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 maart 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 3 september 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 15.03.2013 werd ingediend door: [...], Nationaliteit: Nederland [...]

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie :

Betrokkene diende op 15.03.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980).

Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor (overeenkomstig art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981): een brief UWV dd. 24.08.2007 m.b.t. haar aanvraag WIA-uitkering (arbeidsongeschiktheidsuitkering toegestaan vanaf 06.09.2007), een betaalspecificatie van de uitkering voor januari 2013 (dd. 17.01.2013) en een bewijs van de pleegzorgvergoeding die betrokkene ontvangt als pleegouder van twee kinderen, zijnde [...] en [...]. Verder leverde betrokkene op dd. 13.06.2013 het attest van sociaal verzekerde aan (Liberale mutualiteit - Oost-Vlaanderen).

Aan de hand van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40§ 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50§ 2,4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen verkrijgen.

Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker immers over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dit kan op basis van de voorgelegde bewijzen van inkomsten niet besloten worden. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn. (zie artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980),

Uit de aangeleverde documenten voor de aanvraag kan afgeleid worden dat betrokkene in Nederland een arbeidsongeschiktheidsuitkering geniet (WIA-uitkering sinds 06.09.2007). Verder ontvangt betrokkene een pleegvergoeding voor de hogervernoemde minderjarige kinderen. Echter uit verder onderzoek (zie dossier) blijkt dat het recht op deze pleegvergoeding vervalt wanneer het pleeggezin naar het buitenland verhuist. Indien de betrokkene, na haar verhuis naar België, de pleegvergoeding nog steeds zou bekomen, wordt deze naar alle waarschijnlijkheid op onrechtmatige basis uitgekeerd en heeft mevrouw zich niet laten uitschrijven uit de gemeentelijke basisadministratie in Nederland. De pleegvergoeding kan bijgevolg niet weerhouden worden als bewijs van bestaansmiddelen voor betrokkene. Als we rekening houden met de WIA-uitkering die mevrouw ontvangt dan moet er worden vastgesteld dat het bedrag van de uitkering lager ligt dan het inkomsten niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een gezinshoofd met 2 personen ten laste.

Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan aan betrokkene bijgevolg niet worden toegekend.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing verduidelijkt welk bedrag verzoekster als arbeidsongeschiktheidsuitkering precies ontvangt en waarom dit bedrag van de uitkering lager zou liggen "dan in het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een gezinshoofd met twee personen ten laste".

Dat verweerder onduidelijk is in zijn motivering. Dat de bestreden beslissing geenszins klaar en duidelijk de redenen weergeeft welke aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

1.2

Dat voorts verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster mondeling te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet afdoende werd gehoord.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

1.3

Dat art. 40, laatste lid Vw. het volgende stelt : "De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn".

Dat verzoekster geenszins door verweerder werd opnieuw werd uitgenodigd bijkomende bewijzen neer te leggen aangaande de pleegvergoeding. waarvan verweerder meent dat deze niet kan weerhouden worden.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster opnieuw uit te nodigen informatie over te maken omtrent haar situatie in het licht van de toepassing van art. 40§4 Vw.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen minstens aan de voorwaarden van het art. 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat derhalve verzoekster geenszins een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20 augustus 2013 kon worden betekend.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 77 256) waarin werd geoordeeld dat verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis Vw.”

2.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door verzoekster - heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betoogt dat niet wordt verduidelijkt welk bedrag zij precies ontvangt als arbeidsongeschiktheidsuitkering en waarom dit bedrag lager zou liggen “*dan [...] het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend aan een gezinshoofd met twee personen ten laste*”. Zij geeft aldus aan dat de beslissing waarbij haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd niet ‘*klaar en duidelijk de motieven weergeeft welke aan de grondslag liggen*’ van deze beslissing en niet afdoende is gemotiveerd.

De Raad stelt evenwel vast dat de beslissing waarbij verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, in uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit, het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat verzoekster niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Hiertoe wordt allereerst gemotiveerd dat de pleegvergoeding die verzoekster in Nederland geniet voor de kinderen die haar vergezellen niet wordt weerhouden als bewijs van bestaansmiddelen, omdat het recht op de pleegvergoeding vervalt wanneer het pleeggezin naar het buitenland verhuist. Er wordt op gewezen dat indien verzoekster deze vergoeding nog steeds ontvangt, deze naar alle waarschijnlijkheid op onrechtmatige basis wordt uitgekeerd en dit omdat verzoekster zich niet heeft laten uitschrijven uit de gemeentelijke basisadministratie in Nederland. Daarnaast wordt gemotiveerd dat het bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering die verzoekster sinds 6 september 2007 in Nederland geniet lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend aan een gezinshoofd met twee personen ten laste.

Verzoekster betoogt dat in de motivering van de beslissing uitdrukkelijk diende te worden vermeld welk bedrag zij precies ontvangt als arbeidsongeschiktheidsuitkering, doch er blijkt niet dat deze feitelijke vermelding – waarbij dient te worden benadrukt dat verzoekster kan worden geacht kennis te hebben van het bedrag dat zij als arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt – vereist was opdat sprake is van een afdoende motivering. Waar verzoekster voorhoudt dat in de motivering van de beslissing ten onrechte niet wordt geduid waarom het bedrag dat zij ontvangt lager zou liggen “*dan [...] het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend aan een gezinshoofd met twee personen ten laste*”, merkt de Raad verder op dat niet blijkt waarom deze motivering in de beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd niet afdoende zou zijn. Verweerder heeft immers duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekster ingeroepen arbeidsongeschiktheidsuitkering niet wordt weerhouden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, omdat het bedrag hiervan lager is dan het inkomstenniveau onder hetwelke sociale bijstand wordt verleend aan een gezinshoofd met twee personen ten laste. Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn in het

licht van voormelde bepalingen, die voorzien dat de burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en waarbij wordt geduid dat de bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

De Raad besluit dat de motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In zoverre verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster licht evenwel niet concreet toe welke manifeste beoordelingsfout het bestuur heeft gemaakt. Zij kan hiertoe niet volstaan met haar reeds besproken – doch niet aangenomen – stelling dat de motivering van de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende zou zijn. Verder blijkt evenmin dat op grond van het gegeven dat verzoekster niet in de mogelijkheid werd gesteld bijkomende gegevens en/of stukken aan te brengen dient te worden besloten tot een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster maakt aldus immers nog niet aannemelijk dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster beperkt er zich verder toe te stellen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Met deze kritiek stelt zij haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Er blijkt verder niet dat verzoeksters stelling dat zij “*minstens [...] aan de voorwaarden van het art. 42bis [van de Vreemdelingenwet]*” voldoet – bepaling die betrekking heeft op de mogelijkheden tot beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden van een burger van de Unie – relevant is bij de beoordeling van de wettigheid van de thans bestreden beslissing waarbij verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd of afbreuk zou kunnen doen aan de ter ondersteuning hiervan weergegeven motivering.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Verzoekster beroept zich verder op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Verzoekster betwist in wezen niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de verschillende door haar aan het bestuur overgemaakte bewijsstukken en deze op zorgvuldige wijze heeft betrokken bij zijn besluitvorming. Wel geeft zij aan dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren over haar situatie en dat verweerder haar – vooraleer te oordelen dat zij niet aantoonde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet – had moeten horen. Zij betoogt dat haar verdediging/standpunt niet afdoende werd gehoord en zij ten onrechte niet opnieuw werd uitgenodigd om bijkomende gegevens of bewijzen voor te

leggen aangaande de pleegvergoeding en *“haar situatie in het licht van de toepassing van art. 40§4 Vreemdelingenwet.”*

De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Verzoekster gaf bij de indiening van haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving aan dat zij beschikte over voldoende bestaansmiddelen. Zij werd vervolgens – overeenkomstig artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit – verzocht om binnen de drie maanden het bewijs voor te leggen van voldoende bestaansmiddelen. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoekster de mogelijkheid had om haar aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken. Zij was in de mogelijkheid om die gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening konden volstaan om aan te tonen dat zij diende te worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Het gegeven dat zij niet persoonlijk werd gehoord door verweerder doet hieraan geen afbreuk. Er blijkt ook niet dat verweerder verzoekster had moeten contacteren teneinde bijkomende of meer recente informatie of stukken over te maken. Verzoekster was er door het bestuur van op de hoogte gebracht welk bewijs zij diende te leveren en was in de mogelijkheid alle inlichtingen en stukken hiertoe over te maken.

Los van de vraag of verzoekster zich *in casu* dienstig kan beroepen op een schending van de rechten van verdediging of het hoorrecht, wijst de Raad er daarnaast op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van verdediging, waaronder het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van een administratieve beslissing kan leiden wanneer de administratieve procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster niet concretiseert welke specifieke gegevens of stukken betreffende de door haar ontvangen arbeidsongeschiktheidsuitkering of haar concrete situatie zij dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo dringt de vaststelling zich op dat in het aangehaalde arrest – zoals verzoekster zelf aangeeft – de toepassing voorlag van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet en aldus een situatie voorlag waarbij een bestaand verblijfsrecht werd beëindigd. Deze situatie kan niet zomaar worden gelijkgesteld met de situatie die zich *in casu* voordoet waarbij een recht op verblijf van meer drie maanden wordt geweigerd en de aanvrager de mogelijkheid had alle elementen en stukken aan te brengen op basis waarvan hij meende dat hij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht of van de rechten van verdediging is niet aangetoond.

2.1.2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster België, waar zij samen met haar gezin woont en geïntegreerd is, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat door verweerder geen enkele afweging is gebeurd.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige levens- en gezinssituatie van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een privé- en gezinsleven in België. In zoverre zij zich beroept op een privéleven beperkt zij zich er evenwel toe te stellen dat zij hier is geïntegreerd. Zij maakt deze stelling niet concreet, laat staan dat zij enig begin van bewijs aanbrengt ter staving van haar stelling. De vaststelling dringt zich aldus op dat verzoekster in gebreke blijft te duiden welk concreet privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM zij zou hebben opgebouwd in de korte tijd dat zij in België verblijft. Enig privéleven in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Verzoekster verwijst verder naar een gezinsleven in België met de twee minderjarige kinderen die haar vergezellen. Wat dit ingeroepen gezinsleven betreft, dringt de vaststelling zich evenwel op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen tot doel of gevolg zullen hebben dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eeerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Er blijkt dan ook evenmin dat enige belangenafweging als dusdanig zich opdrong.

Ten overvloede, en in de mate dat een privé- en/of gezinsleven dient te worden aangenomen, merkt de Raad verder nog op dat in ieder geval verzoekster ook niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van enige disproportionaliteit tussen enerzijds haar recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te

eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om het door haar ingeroepen privé- en/of gezins- of familieleven in haar land van herkomst of elders te leiden. De bestreden beslissingen beletten daarnaast niet dat verzoekster alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wanneer zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat verweerder geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen, nu de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekster betreft de door haar aangehaalde rechtspraak verder op geen enkele wijze op haar concrete zaak, zodat niet blijkt dat zij zich hier dienstig op kan beroepen.

Onder deze omstandigheden kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS